

Petkova laat elke prelude ademen

Gebeurtenis: pianorecital van Marietta Petkova. **Gezien:** zon. 27 januari, De Harmonie, Leeuwarden. **Publiek:** 300 (recital), 60 (masterclass).

★★★★★

Gisterochtend om half elf kregen Welmoed Poelstra, Kees Kruit en Florian Verweij – drie veelbelovende pianotalenten – een masterclass van Marietta Petkova. Deze regelmatig terugkerende gast op de Friese podia gaf later die dag een solorecital met onder andere de twaalf preludes uit het eerste boek van Claude Debussy. Impressionistisch repertoire?

Daar dacht Debussy heel anders over. Hij stelde dat er geen verband bestond tussen zijn oeuvre en de impressionistische schilderkunst met, zoals hij het noemde, al zijn vaagheden.

Hoe dan ook, de van oorsprong Bulgaarse Petkova wist wat haar te doen stond. Vlug schakelde ze van de ene sfeer naar de andere, zonder scherpe contrasten aan te brengen. De preludes leken nog net niet in elkaar over te gaan, maar met haar gelijkmatige speltrant creëerde zij tussen deze korte nummers wel een schijnverband. Ze liet elke prelude ademen en speelde heel gewaagd

met de spanningsbogen en de dromerigheid waar die zich aandienen, steeds sprankelend articulerend, waardoor noten soms op opspattende waterdruppels leken. Dit was niet het louter reproduceren van een partituur, maar een intiem duet of onderonsje tussen componist en pianist, waarbij de laatste incidenteel de ogen sloot. Petkova was in uiterste concentratie, toonde zich een beeldhouwer met klanken en haar publiek keek en luisterde mee, als vanuit een andere wereld.

En dan de ballades van Frederic Chopin, alle vier. Ook hierin overheerste haar visie. De eerste presenteerde ze als een verhaal dat op gang moest komen en dat vervolgens overging in een natuurlijk stromend geheel.

Petkova blijft binnen de grenzen van Chopins partituur, maar moet ooit hebben gedacht: misschien heeft hij het zó bedoeld. Een gedachte waarmee iemand al gauw alle clichés overboord gooit. De opbouw, ook van de andere, is er een waarmee ze luisteraars op sleeptouw neemt. Zij zoekt het niet in grootse effecten, maar in zichzelf, in intieme dialogen en natuurlijk timing.

RUDOLF NAMMENSMA